[illegible]

ఉమ్మాయిని ఎరుగనివాళ్ళు ఎవ్వళ్లూ ఉండరని నా నమ్మకం. నూటికి కోటికి ఎవరన్నా ఒకరున్నా, వాళ్లు లెక్కలో కొచ్చేవాళ్ళు కారు. దేశం మొత్తంమీద నెహ్రూని ఎరగనివాళ్ళు లేనట్టుగానే, మా పరిమితపరిధిలో ఉమ్మాయికూడా అంతే.

వాడికి నామకరణం ఉమామహేశ్వరరావని చేశారు. కాని ఆనాడుతప్ప మళ్ళీ ఆపేరుతో అతిన్నెవ్వరూ పిలవలేదు. అందరికీ అతను ఉమ్మాయే. పూర్తిపేరుతో పొరపాటున ఎవరేనా పిలిస్తే, తననుకాదేమోననుకుని పలక్కపోవడంకూడా కద్దు.

ఇంకో తమాషా. ఇతన్ని ఎవ్వరూ బహువచనంలో సంబోధించరు. ఎంత కొత్తవాళ్ళైనా 'ఏరోయి' అనో, లేకపోతే, 'ఏమోయి' అనో అనడం సర్వేసర్వత్రా పరిపాటయిపోయింది. ప్రథమ పరిచయం కాగానే, అలవాటుచొప్పున అందరూకూడా 'అయితే, ఉమ్మాయిగారూ' అని ప్రారంభించి, వాక్యాంతానికి 'ఏమంటావు?' అని ఏకవచనంలోకి దిగి, రెండో వాక్యం 'అరేయి ఉమ్మి' అన్న వాళ్లని చాలమందిని చూచాను. పైన ఉన్నవాడికి నాకే ఎలాగో వెగటుగా ఉండేది. కాని ఉమ్మాయిమట్టుకు ఏమీ సందేహంలేకుండా, కులాసాగా వాళ్ళతోటి కలిసిపోయేవాడు. తనూ అలాగే అందరినీ 'ఏరా బ్రదర్' అనో, 'ఒరేయి సోదరా' అనో 'చూడు తమ్ముడూ' అనో అంటుండేవాడు.

అలాటివాడు మా ఉమ్మాయి. రూపురేఖా విలాసాదులలో ఎవ్వరికీ ఏమీ తీసిపోడు. అయితే అందరికీ ఇతను హాస్యనిలయుడుగా కనపడేవాడు. వాడిని చూచినవాడల్లా వాడిమీద ఏదో ఓవిసురు విసరకుండా పోయేవాళ్ళు కారు. ఏమాత్రమూ హాస్యములేని వాళ్ళకుకూడా ఉమ్మాయిని చూడడంతోనే హాస్యం పుట్టుకొచ్చేది.

ఇంత సరదాగానూ ఉండే ఉమ్మాయికి ఒక్క లోటు ఉండేది. లోటంటే లోటుకాదుసుమండీ. ఒక రకమైన అమాయకత్వం—పోనీ మెత్తతనం—ఒక వీక్ నెస్ ఉండేది. అదేమిటంటారా! మరేంలేదు—ఎవరన్నా ఏది చెప్పినా కాదనలేక పోయేవాడు. దానితో వాడి కష్టాలు ప్రారంభమైనాయి. దానితో వాడిజీవితం నానాటికి దుర్భరం కావడం ప్రారంభమైంది. ఎప్పుడో యిది శ్రుతిమించి వాడిజీవితం విషాదాంత మౌతుందేమోనని మాబోటి సన్నిహితులకు భయం.

వాడిని చిన్నప్పుడు, ఒకమాటు, కాఫీ హోటలుకు తీసుకువెళ్ళి, నలుగురమూ చేరి, ఇవాళ ఉమ్మాయిచేత 30 ఇడ్డెనలు తినిపించాలని సంకల్పించాము. వాడది విని నిమ్మళంగా జారాలని ప్రయత్నం చేశాడు. మేం నలుగురం పట్టుకుని కూర్చోపెట్టి, మళ్లీ పారిపోకుండా నాలుగువైపులా కాపలా కాచి' ఇడ్లీలు పురమాయించాము. 'నేను తినలేను మొర్రో' అని మొత్తుకున్నాడు; తనకు పడదన్నాడు; జబ్బు చేస్తుందన్నాడు; తినలేనుగాక తినలేనని బ్రతిమాలాడు. ఏడ్చాడు—మొత్తుకున్నాడు. ఏమయినా సరే యములాళ్లలా కూర్చుని' మేము, నువ్వు తింటేనే కాని వీల్లేదన్నాం. వెధవ్వ. నీ సంగతి నీకెం తెలుసు, మాకు తెలుసును కాని. ఈముప్ఫై ఇడ్డెనులు తినలేని వాడవు ఎందుకు పుట్టావు? ఏం నిలవాకం చేద్దామనుకున్నావు? ఈ ఆటలు మా దగ్గర సాగవు! బోలెడంత డబ్బు తగలేసి, ఒకటోరకమైన వేడివేడి ఇడ్డెనులు వాయి చెల్లగా వాయి తెప్పిస్తూంటే తినలేవూ? ఆట్టే పిచ్చివేషా లెయ్యక తిను—నోరు మూసుకుని,' అన్నాను నేను. 'ఒరే నువ్వు వాడినాట్టే ఇది చెయ్యకు; వాడే తింటాడు. నోరుమూసుకు తినమంటే వాడు ఎలా తింటాడు? ఉమ్మాయి—తినరా మామూలుగానే తిను. నీకేం భయంలేదు. మేమంతా ఉన్నాంగా!' అన్నాడు మరొకడు.

నెమ్మాని పాండు నరసింహారావు

ఏమైతేనేం—వాడు తిన్నాడు, మా మాట తీసెయ్యలేక; ఒక్కసంగతి మీరు గమనించాలి. ఇడ్డెనంటే ఈనాటిదికాదు. ఆనాటిది. అంతేమినుము. ఇంతకు మూడురెట్లుండేది. అవి, ముప్ఫైతిని, ఉమ్మాయిబడ్డ బాధఇంతా అంతా కాదు. మాకుజాలేసి, రెండు జింజర్లు తాగించి, కొంచెం వాంతి చేయించి, అగ్నితుండి మాత్రలు వేసి, ఓమిక్ప్రరు ఇప్పించి నానా అవస్థా పడ్డాము.

మా మాటతీసెయ్యలేక ఇంత బాధపడ్డాడు పాపం! నేను తినను, నువ్వుతినుకావలిస్తే అంటే మేము ఏమయేవాళ్ళం చెప్పండి! ఎప్పుడూ అలాఅనేవాడు కాదు. అంటే వాడు ఉమ్మాయి ఎందుకవుతాడు?

ఇంకోసారి ఏమయిందనుకున్నారు? మా స్కూలు వార్షికోత్సవమో. పాత విద్యార్థి సంఘవార్షికోత్సవమో జరుగుతోంది. వినోద కార్యక్రమం దగ్గర కొచ్చేటప్పటికి, మా వెంకన్న హఠాత్తుగా, ఎవ్వరితోటీ చెప్పకుండా, సభాపతి అనుమతి పొంది, వేదికమీదికెళ్ళి 'సోదర సోదరీమణులారా! ఈ రోజున మనమిత్రులు ఉమ్మాయిగారు, వారి మధ్య కష్టించి సాధించిన యోగాసనములను ప్రదర్శిస్తారు. మీరు సావధానంగా నిశ్శబ్దంగా చూచి ఆనందించమని నా కోరిక' అన్నాడు. 'చచ్చాన్రా భగవంతుడా' అని ఓవెర్రి కేకవేసి, ఉమ్మాయి మూర్ఛపోయినంత పని చేశాడు! ఇదెక్కడ న్యాయం! నన్నిలా చంపుతే నేనెలా చావను? ఉన్న ఆసనం తప్ప మరో ఆసనాలేమీ నాకు తెలియవు—నావల్ల కాదన్నాడు. 'అయితే ఇంత మందిలోనూ, నీకు పేరు కావాలనీ, నువ్వు గొప్పవాడవు కావాలనీ నానా అవస్థాపడి అగ్రాసనాధిపతినీ, కమిటీ మెంబర్లను ఒప్పించి, నీ ప్రోగ్రాం ఏర్పాటు చేస్తే మమ్మల్ని వెధవాయలను చేసి, ఇంతమంది సభికులకూ ఉత్సాహ భంగం చేస్తావుట్రా!' అన్నాడు వెంకన్న, అతిదీనంగా మొహంపెట్టి — వాడలా పెట్టక్కరలేదనుకోండి — ఎప్పుడూ దీనంగానే ఉంటుంది వాడి మొహం! దానిలో ఉమ్మాయి ఏమీ అనలేక, ఏం

చెయ్యడానికి తోచకుండా ఉన్న స్థితిలో మాటామంతీ లేకుండా వాడిని రెక్క పట్టుకుని, నెమ్మదిగా నే వేదికదగ్గరకు బలిపశువును లాక్కుపోయినట్టు లాక్కుపోయాను; 'శీర్షాసనాం' అని అక్కడనుంచే ప్రచురణ చేసి వాడిని వేదిక మీదికి నెట్టుకున్నాను. ఏమీ అనలేక వేదిక మీదికి వెళ్ళి, శీర్షాసనం వెయ్యలేక, మెడ విరుచుకున్నంత పనిచేసి కింద పడ్డాడు! జనం గొల్లుమన్నారు. వాళ్ళు ఇదంతా ప్రహసనం అనుకున్నారు. సరిపోయింది. అంత అలాంటి వాడు మా ఉమ్మాయి!

ఇదేదో చిన్ననాటి సంగతి, సందర్భం అనుకుంటారు మీరు. ఇప్పుడు చెప్పవచ్చినదదే! ఇప్పటికీ అదే పద్ధతిని నడుపుకొస్తున్నాడు ఉమ్మాయి. ఏమీ మార్పులేదు— మనిషిలో కాని, మాటలో కాని, మంతిలో కాని. ఇప్పటికీ ఎవరన్నా వచ్చి నువ్వా పని చెయ్యాలి అంటే నే నెందుకు చెయ్యాలి? కావలిస్తె నువ్వు చేసుకో, లేక పోతే మానుకో. అని చచ్చినా అనడు— అనలేడు!

అంతా పెద్దవాళ్ళమయి, అక్కడా అక్కడాపడి ఎవళ్ళ జీవితాలు వాళ్ళు గడుపుకుంటున్నా, మా జట్టు ఆట్టే విడిపోకుండా చాలా మంది మద్రాసువాసుల మయ్యాం. పాపం ఉమ్మాయి మట్టుకు ఇంటి దగ్గరే ఉండిపోయాడు. అయినా ఇంటి దగ్గర ఏమీ తోచకపోతే, తిన్నగా మద్రాసు కొట్టుకొచ్చేవాడు. వచ్చి మాతో పదిరోజులు గడిపి పోయేవాడు; లేదా, మాకు కాలక్షేపం కాకపోయినా ఉమ్మాయికో కార్డు వ్రాసి పడేస్తే, వాడు ఎన్ని పనులున్నా మానుకుని పడిపోయినట్టు తిరుగుటపాలో చక్కా వచ్చేవాడు!

ఆ మధ్యనో మాటలాగే ఇక్కడికొచ్చాడు. పదిరోజులున్నాడు. కులాసాగా ఇట్టే గడచిపోయాయి రోజులు. పదకొండో రోజున ఇంటికి వెడదామని ప్రయాణ సన్నాహం చేసుకుంటున్నాడు. ఇంతట్లోకే దైన్యం ఓడుతూ, వధవ మొహం వేసుకుని వెంకన్న చక్కా వచ్చాడు. ఉమ్మాయికేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూచాడు. ఉమ్మాయి వెడుతున్నాడన్నాను. 'ఏమిరా! నిజమేనా' అన్నాడు వెంకన్న. 'అవును' అన్నాడు ఉమ్మాయి. రెండునిమిషాలు భరింపరాని నిశ్శబ్దం. తరువాత అగాధమైన నిట్టూర్పు. 'వెళ్ళినాయనా! వెళ్ళు. నీకేం మహారాజువు! మనది స్వతంత్రదేశం. నిన్ను అడ్డుపెట్టే వాళ్ళు ఎవరు? వెళ్ళు. మేం ఎలాచస్తేనీకేం? మనం ఎలా చచ్చినా లోకాన్నమస్తాస్సుఖినోభవంతు గాళ్ళం — వెళ్ళు సుఖంగా ఉండు. మాకేదేనా వస్తే పేపర్లో పడుతుందిలే. వెళ్ళు' అన్నాడు వెంకన్న కంఠపూర్తి అయిన కంఠంతో. ఇంకేముంది ఉమ్మాయి కట్టినమూట విప్పాడు. ప్రయాణం మానుకున్నాడు. వెంకన్న ఎందుకిలా అన్నాడు? వాడికొచ్చిన ప్రమాదం ఏమిటి? తనుంటే అది ఎలా నివారణ అవుతుంది? అనే ఆలోచనే లేదు.

సరే, మరో పదిరోజులున్నాడు. మళ్ళీ ప్రయాణం తలపెట్టాడు. పాండిబజారులో ఎవరితోటో అన్నాడు, ఈ వేళ వెడుతున్నానని. ఇంకనేముంది? అక్కడే నలుగురూ చేరి మీరు సుతరామూ వెళ్ళడానికి వీల్లేదు. మీతో బోలెడంత పనున్నది. మరో మాట మీరనకూడదు, మేం వినకూడదన్నారు. కాబోలనుకున్నాడు ఉమ్మాయి. ఇందులో ఒక్కళ్ళూ ఉమ్మాయికి ఒక్కపూట భోజనం పెట్టినవాళ్ళు లేరు. పదిరోజులదాకా ఇందులో ఒక్కడూ ఉమ్మాయి కంటపడలేదు!

ఇలా ఎప్పటికప్పుడు, ప్రయాణం అవుతూండడం; ఎవరో ఒకరువచ్చి ఆపుతుండడం! పనీలేదు; తీరికాలేదు; ప్రయాణమూ లేదు. ఇలాగు ఆరుమాసాలు ఏకబిగిని మద్రాసులో ఉండిపోయాడు, ఉమ్మాయి. చేతులో దమ్మిడీలేదు. మద్రాసులో ఉండమని బలవంతం చేసేవాళ్ళేకాని, ఒక్కపూట భోజనానికి రమ్మన్నవాళ్ళు కనపడరు— ఏహోటల్లో భోజనం బాగుంటుందో ఆ భోగట్టామటుకంతా చెప్పేవారు.

ఇది బాగుందికాదు. ఎలాగైనా ఈ ఊబిలోనుంచి బైటపడాలని నిశ్చయించుకున్నాడు ఉమ్మాయి. ఎవ్వరితోటీ చెప్పకుండా ఇంటికి ఉత్తరం వ్రాసి ఓ వందరూపాయలు తెప్పించుకున్నాడు. రెండోకంటి వాడికి తెలియకుండా ఆరాత్రి రైలు ఎక్కడామనుకున్నాడు. ఆరోజు ఎవ్వరికీ కనపడకూడదనుకున్నాడు. పెందరాళే బయలుదేరి హోటల్లో రెండు మెతుకులు కతికి, ఇంటికి కావలసినవేవేనా కొనుక్కుందామని మాంటురోడ్డు వచ్చాడు. యముడిలాగ అక్కడ శంకరం ప్రత్యక్షమయ్యాడు! ఇంకేముంది! ఉమ్మాయికి కాళ్ళు చల్లబడ్డాయి! ఉమ్మాయికేకాదు, ఉమ్మాయిని సృష్టించిన వాడికీ చల్లబడతాయి, శంకరం కనపడితేను. వాడిలో ఉండే విశేషమే అది. అందుకనే వాడికి జేబాంతకుడని బిరుదు నామం!

"ఏరోయి ఉమ్మాయి! ఏమిటి విశేషం! మంచి మిడసరిలగ్నంలో బయలుదేరావు?" అన్నాడు శంకరం.

"అః ఏంలేదురా. ఏవో రెండు మూడు వస్తువులు, అవసరమైనవి కొనుక్కుందామని" అన్నాడు ఉమ్మాయి నెమ్మదిగా.

"నీబొంద ఇప్పుడు నీకు అవసరమైనవేమున్నాయి... కొంపతీసి ఇంటికి ప్రయాణం కాదుగదా! ఆ! నీవాలకం చూస్తే, తెలుస్తూనే ఉంది! నిజంచెప్పు. అవునా కాదా?" అన్నాడు శంకరం.

అవునన్నట్లు తలఊపాడు ఉమ్మాయి.

"హారి దుర్మార్గుడా! ఏమీ ఎరగనట్టుంది ఎంతదుర్మార్గం తలపెట్టావు! నీలాటివాళ్ళ దగ్గరుండే గుణమే ఇది. అవును కాని మమ్మల్నందరినీ విడిచి ఇంటిదగ్గర ఏంనిరవాకం చేదామని? సరే! దానిసంగతి తరువాత ఆలోచిద్దాం, ముందు కాఫీహోటల్లోకి నడువు. అక్కడ నీసంగతేదో తేలుద్దాం" అంటూ ఉమ్మాయిని రెక్కపట్టుకుని ఉడిపిహోటలు వైపు మళ్ళించాడు శంకరం.

"అరేయి, నన్ను చంపకు! నేనిప్పుడే భోంచేశాను. నాకు బోలెడంత పనుంది. నన్ను విడిచిపెట్టు" అని ప్రతిమాలుకున్నాడు ఉమ్మాయి.

"అలాగేం పాపం! పనుందేం? పనిలేనిదవరికి? చీపురుకట్టకు కూడా ఉంటుంది. పనిట పని! భోంచేశావేం? ఊరు నాలుగు మూలలా తెల్లవారలేదుకదా! అప్పుడే ఏం

(52-వ పేజీ చూడండి)

అతిమూత్రవ్యాధి
నెమ్మదించును

మూత్రంలో చక్కెరపోవటం అతిమూత్ర వ్యాధి (DIABETES) అంటారు. ఇది ఎంత ఉపద్రవకరమైన వ్యాధి అంటే, దీని పాలబడినవారు ఆరోజాకారోజు మృత్యువుకు ఆసన్నమౌతుంటారు ఈజబ్బు లక్షణాలలో ముఖ్యమైనవి ఎక్కువగా దాహం, ఆకలి, తరచుగా చక్కెరతోగాని, లేక చక్కెరలేకుండ గాని మూత్రం బయలు వెడలటము, దురద మొదలైనవి. వీనస్ ఫారమ్ అనేక సంవత్సరముల పరిశోధనల ఫలితంగా తయారు కాబడినది. దీన్ని వాడటంవల్ల వేనకు వేల మందిమృత్యుముఖమునుండి బయటపడ్డారు. దీన్ని వాడితే రెండవ లేక మూడవ రోజునుండేమూత్రంలో చక్కెర తగ్గించి. అత్యధిక మూత్రంకూడా నివారిస్తుంది. మూడురోజుల తర్వాత మీకు బాగా తేలిక ఇస్తుంది దీనికి పత్యంలేదు. ఇన్ జెక్షన్లు అవసరంలేదు. వివరములు గల ఇంగ్లీషు కరపత్రానికి వ్రాయండి. ఉచితంగా పంపెదము.

60 బిళ్లల బుడ్డి ఖరీదు రు. 6-12-0 లు.

ప్యాకింగు పోస్టేజి ఉచితము.

Venus Research Laboratory(A,P,W)
P. O. Box No. 587, Calcutta.

★ వెర్రి మొగమాటం ★

(11-వ పేజీ తరువాయి)

పడిపోయిందని తిన్నావు! మానవజన్మ ఎత్తిన వాడూ, పెద్దమనిషి అయిన వాడూ, పట్నంలో పదుగురిలోనూ తలెత్తుకు తిరుగుతున్నవాడూ ఒంటిగంటలోపున ఎవడన్నా తింటాడూ! పోనీ పూర్వుల సంగతి ఆలోచించు. నీ అబ్బా, నీ తాతా ఎప్పుడేనా అపరాహ్ణం తిరగకుండా విస్తరిదగ్గర కూచున్నారూ? భోంచేశాట్ట! నువ్వు తింటేచాలు. మేమేం తినక్కరలేదు కాబోలు! ఇంత స్వార్థపరుడవనుకోలేదు," అంటూ ఓ బల్ల దగ్గర కూచోపెట్టాడు. ఉమ్మాయి పాపం తనేదో నేరంచేసినట్లు బాధపడడం మొదలెట్టాడు.

ఫలహారం కాగానే బయటకు వచ్చారు. "ఇంక నన్ను విడిచిపెట్టం" అన్నాడు దీనంగా ఉమ్మాయి. "అలాగే. మనవాళ్ళతోటి చెప్పకుండా ఉడాయిద్దామనే! ఇన్నాళ్ళ్యుండి చెప్పకుండా పోతావురా! ఎంతవిశ్వాసఘాతకుడవు! ఏపాములో ఏపుట్ట ఉన్నదో ఏం తెలుస్తుంది!" అంటూ బస్సెక్కాడు. ఉమ్మాయికి చైతన్యం పోయింది. కాదని కూడా అనలేదు. ఇంక శంకరం చేతులో కీలుబొమ్మలా తయారయ్యాడు!

ఎందుకో కర్మంజాలకి ఆరోజూ, మర్నాడూ అందరకూ శలవులు. శంకరం భోజనంచేసి, ఉమ్మాయి చేతకూడా మళ్ళీ తినిపించి, గోపాలం ఇంటికీ, అక్కడనుంచి ముగురూ కలిసి వెంకన్న ఇంటికీ వచ్చారు. అక్కడ సావకాశంగా ఉమ్మాయి ప్రయాణం సంగతి ఆలోచించారు. శలవుల్లో ప్రయాణం చెయ్యడం భావ్యం కాదని మొదటి రిసల్యూషను ఏకగ్రీవంగా సభవారు కరతాళ ధ్వనులతో ఆమోదించారు.

పోయేవాడు ఎలాగూ పోతున్నాడు కనుక, ఈ మూడుపూటలూ సభవారికి విందులూ వినోదాలూ ఏర్పాటుచేసే బాధ్యత ఉమ్మాయిమీద పెట్టడమైనది. ఈ రెండో తీర్మానం కూడా ఏకగ్రీవంగానే ఆమోదించబడ్డది. ఆ తరువాత ఈ సభవారందరూ ఉమ్మాయికి రాజగౌరవాలతో వారి గ్రామానికి పంపించ గలందులకు నిశ్చయించడమైనది. 'వీలు వెంబడిని' అని చేర్చమని గోపాలం సవరణ తెచ్చాడు. సవరణ అంగీకరించారు. 'ఆయన స్వంతఖర్చుతో' అని చేర్చాలని వెంకన్న సవరణ ప్రతిపాదించాడు. వాడి స్వంతఖర్చుతో కాకపోతే మన స్వంత ఖర్చుతో ప్రయాణానికి ఉమ్మాయి వచ్చినా వొప్పుకోడన్నాడు శంకరం. ఇలా కొంచెం వాదోపవాదాలు అయినాక, ఏందుకేనా మంచిదని ఈ సవరణకూడా అంగీకరించారు సభవారు. ఇంతసేపూ మరణశిక్షవిధించబడ్డ ఖైదీలా మారుమాటలేకుండా కూచున్నాడు ఉమ్మాయి.

ఇంక కాలయాపన మెందుకని బయల్దేరారు సినిమాకు. బస్సు అయితే ఆలస్యమవుతుందని టాక్సీ చేసుకున్నారు. ఇంక చెప్పడాని కేముంది. ఆ మూడుపూటలూ, సినిమాలు, నాటకాలు, ఫలహారాలు, విందులు వినోదాలూ, మహాబలిపురం యాత్రతో ఘనంగా గడిచిపోయినాయి. ఇంక సాయంత్రం ఉమ్మాయిని పంపించేద్దామనుకున్నారు. పాపంవాడేదో కొనుక్కోవాలనుకున్నాడు, నువ్వు తీసుకెళ్ళరా ఒరే గురుడు అన్నాడు శంకరం గోపాలంతో.

గోపాలం ఉమ్మాయి బయలుదేరారు. గోపాలం టాక్సీ పిలిచాడు. మౌంటురోడ్డు వచ్చారు. ముందు కాస్త కాఫీ తీసుకున్నారు గోపాలం సలహామీద. మళ్ళీ టాక్సీ పిలుస్తున్నాడు గోపాలం. పలుదుగాని, ఒక్కమాటు బొస్సు ఆఫీసుకు వెళ్ళవద్దా మన్నాడు జాలిగా ఉమ్మాయి. ఈ మూడుపూటల నుంచీ ఒక్క మాటకూడా మాట్లాడలేదు ఉమ్మాయి. ఆపాలా ఆఫీసుకు వెళ్ళారు. గోపాలం అక్కడ ఎవరితోటో మాట్లాడుతున్నాడు. ఉమ్మాయి కాళ్ళు ఈడ్చుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళి 'డబ్బు అయిపోయింది. ప్రయాణం ఆగిపోయింది. డబ్బు తంతిద్వారా పంపండి' అని ఇంటికి టెలిగ్రామిచ్చాడు; బయటికి వచ్చాడు. "ఏరా ఎక్కడికి వెడదాం ముందు?" అన్నాడు గోపాలం. 'బసకే'న్నాడు ఉమ్మాయి టూకీగా. గోపాలం తెల్లపోయి "ఏం. ఏమన్నా మరచిపోయావా?" అన్నాడు.

"ఏం మరిచిపోలేదు. ఇంటిదగ్గరనుంచి తెప్పించిన వందరూపాయలూ అరిపోయినాయి. ఆఖరురూపాయితో మళ్ళీ డబ్బు పంపమని ఇప్పుడే టెలిగ్రాం ఇచ్చాను. ఇంకను ఇంటికి దర్జాగా రోడ్డుమీదవింతలు, విశేషాలూ చూస్తూ నడిచిపోదాం. సాయంత్రానికో రేపో డబ్బువస్తే మావూరుపోతాను. మళ్ళీ సభలూ సన్మానాలూ, సాగనంపడాలూ ఏమీ తలపెట్టకండి" అన్నాడు ఉమ్మాయి. గోపాలానికి జాలి వేసింది.

నడవడ మెందుకురా బస్సులో పోదాం, అంటూ బస్సుదగ్గరకు నడిచారు. అలాంటి వాడు మా ఉమ్మాయి! ఈ మనోదౌర్బల్యమే లేకపోతేనా, ఎంతటివాడయ్యేవాడో!! ★

పిల్లల కడుపునొప్పులు త్వరలో నివారించును

గ్రైపాసిల్
(గ్రైప్ మిక్చర్)

రవి టాయిలెట్స్ అందమును, వర్చస్సును

రవి గ్లిసరిన్ సోప్:—అన్ని కాలముల్లో, ముఖ్యంగా వేసవికాలములో వాడదగినది. శరీరమును మృదువుగను, కాంతిగనుఉంచును.

రవి వెజిటబుల్ హేరాయిల్:- శిరోజములను విస్తారంగా పెంపొందించును. దానిచక్కని సున్నితమైన సువాసన అందరికి ఆనందము కలుగచేయును.

రవి స్నో:-ముఖవర్చస్సును కాపాడి, విలాసమును పెంపొందించును. సోల్ ఏజెంట్లు:-
ది మ్యాస్టార్ & కంపెని, 10, వైద్యనాథ మొదలివీధి, తండియార్పేట, మద్రాసు-21